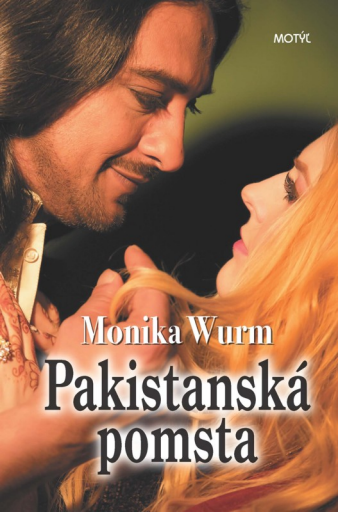


A close-up photograph of a man with long dark hair and a beard, looking down at a woman with long blonde hair. The man is holding a small object, possibly a piece of jewelry or a small animal, near the woman's face. The lighting is warm and intimate.

MOTÝL

Monika Wurm

Pakistanská pomsta

PAKISTANSKÁ POMSTA

Monika Wurm

PAKISTANSKÁ POMSTA



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Monika Wurm 2015
Design © Motýl design 2015
Cover photo © Monika Wurm
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-053-7

Podakovanie

Rada by som začala vami, Martina Syed a Ata Ul-Musawir Bilal Syed.

Patrí vám vrelá vďaka za rady, konštruktívnu kritiku, informácie i za všetky záchvaty smiechu, ktorými sme si spoločne prešli, a ešte oveľa, oveľa viac.

Dominika a Evka Šegitové, Saskia, Dominika Šadláková, Sysa, Ivet – vám patrí úprimná vďaka za vašu trpezlivosť a zhovievavosť.

Jedno z najdôležitejších podakovaní je nasmerované mojej rodine za jej nekonečnú podporu a lásku.

Osobitne by som sa rada podakovala aj MUDr. Janke Kročákovéj za „technické“ rady, ktoré mi pomohli v oblastiach, do ktorých som ja až tak veľmi nevidela.

Moje ďakujem patrí tiež pánovi Yozefovi a jeho manželke Janke, ktorí ma na mojej ceste sprevádzali.

Na záver by som sa chcela poďakovať vydavateľstvu Motýľ a celému jeho tímu za zrealizovanie mojej ďalšej knihy.

Poznámka

Z predchádzajúcich kníh už viete, že do svojich príbehov s obľubou pridávam aj texty piesní. Piesne, ktoré vám umocnia zážitok pri čítaní, jednoducho nájdete na YouTube a sú výhradne duševným vlastníctvom umelcov:

Lifehouse – *Everything*,

Ali Azmat – *Yeh jism hai to kya*.

Túto knihu venujem všetkým čitateľom, ktorí sa túžia prostredníctvom mojich príbehov ponoriť do iného sveta, v ktorom pociťia na vlastnej koži zimomriavky hrôzy a vášne súčasne.

Knihu som sa rozhodla napísať ako voľné pokračovanie môjho románu *Pakistanská princezná* a čitateľom sľubujem príbeh, ktorý si plnohodnotne vychutnajú i napriek tomu, že *Pakistanskú princeznú* nikdy nečítali.

1. kapitola

Prvé, čo som zacítila, keď som otvorila oči, bol intenzívny nemocničný zápach. Pohľadom som prešla po strohých béžových stenách, ktoré ohraničovali môj svet. Miestnosť, v ktorej som ležala, bola zaliata ostrým popoludňajším slnkom. Prudké lúče ma nútili privierať viečka.

Z pootvoreného okna prenikali do miestnosti zvuky ulice, ktoré sa miešali s detským smiechom.

Pohla som sa. Siahla som po trojuholníku pripevnenom na ramedne postele, aby som sa dokázala posadiť. Keď som sa narovnala, všimla som si, že som pripojená na nejaký prístroj. Vydával slabý šum a semtam blikol. Zrejme sledoval moje vitálne funkcie.

Posteľ hlasno zavýzgala, čo pravdepodobne vzbudilo pozornosť za dverami.

Do miestnosti vbehla sestrička. Keď ma zbadala, začala vykrikovať. „Pán primár! Pán primár! Už sa prebrala!“ zakričala smerom na chodbu piskľavým hlasom.

Sestra zmizla za dverami skôr, ako som sa jej stihla spýtať, kde vlastne som. Až potom, keď sa jej hlas stratil, som si uvedomila, že mám na hlave obvaz.

Prstami som prehmatala jeho povrch po celom obvode. Zarazila som sa.

Náhle som si uvedomila, že si nedokážem na nič spomenúť. Ani len na to, ako som sa sem dostala. Teda to, že som v nemocnici, som si zatiaľ iba myslela. Rozhodne to tu tak zapáchalo.

Nešlo len o spôsob, akým som sa sem dostala, nevedela som si spomenúť ani len na to, kedy som si zranila hlavu. Čo však bolo úplne najhoršie, bol fakt, že som absolútne netušila, kto vlastne som.

Tuho som premýšľala nad svojím menom. Nič. A čo vek? Nič. Bydlisko? Tma. Nevedela som ani to, ako vyzerá moja tvár.

Cítila som, ako sa mi prsty, ktorými som si prechádzala po tvári ako slepec, od samého rozrušenia rozochveli. Dúfala som, že práve hmat bude zmyslom, ktorý mi pomôže dozvedieť sa viac.

Dvere sa odrazu rozleteli a dvaja lekári s ryšavou sestričkou vošli dovnútra.

„Ako sa cíti naša vzácna pacientka?“ prehovoril ten nižší a hneď ma začal prezeráť. Mlčala som.

Pochopila som, že ma čaká rad vyšetroaní. Lekár sústredene kontroloval akési údaje na prístroji stojacom vedľa postele. Prikyvoval pri tom hlavou a svojmu o poznanie mladšiemu kolegovi diktoval lekárske výrazy, o ktorých význame som nemala ani len tušenia.

Po krátkej výmene názorov sa ku mne obrátil a priateľsky sa mi prihovoral: „Moja manželka je vašou veľkou fanúšičkou. Keď sa budete lepšie cítiť, bol by som vám nesmierne zaviazaný za podpis s venovaním. Moja drahá polovička by sa veľmi potešila,“ poznamenal láskavo.

Skôr ako som sa stihla spýtať, čo tým myslel, pustila sa do mňa aj sestrička: „Aj ja by som bola rada, keby ste mi podpísali vašu knihu. Mám ju v šatni, som vaša veľká obdivovateľka. Práve teraz som ju dočítala a som z nej jednoducho unesená!“

Už-už sa na mňa chcel s podobnou prosbou vrhnúť aj druhý muž v bielom, keď som sa rozhodla, že ich musím zastaviť. Nemala som ani poňatia, o čom hovoria.

„Čo... čo sa vlastne stalo?“ spýtala som sa.

„Mali ste autonehodu,“ pustil sa do vysvetľovania lekár. „Našťastie, nič vážne, len ste si poriadne udreli hlavu. Máte otras mozgu a niekoľko stehov na temene. Stratili ste na istý čas vedomie, ale, chvalabohu, nemáte žiadne krvácanie do mozgu a okrem zopár modrín a niekoľkých škrabancov vám prakticky nič nie je.“

Lekár pokračoval v rozprávaní, no ja som si aj tak nevedela spomenúť, ako som sa sem dostala a kto vlastne som.

Potriasla som hlavou, potom ešte raz. No zbytočne, spomienky neprichádzali. Chytala ma panika. Trýznil ma strach, ktorý čoraz viac nahlodával moje vnútro. Prísť o identitu nie je nič príjemné.

Hnev miešajúci sa so zúfalstvom ma napokon premohol. Do očí mi vyhrkli slzy.

„Keď...“ sťažka som preglgla a rýchlo som pokračovala, „...ja si na nič nespomínam!“ Kvíľivo som zaplakala.

Sestra ma objala. Lekár spustil upokojujúci monológ. „Z toho si nič nerobte, to je bežný stav, ľudia často zabudnú na priebeh nehody. Kto by si už chcel pamätať taký nepríjemný zážitok, no nie?“ Snažil sa ma upokojiť žartovným tónom.

„To nie je nič vážne alebo nezvyčajné,“ priateľským hlasom sa zapojil i mladý lekár.

„Nie, nie, tak to predsa nie je!“ protestovala som nahlas. „Vy ma vôbec nechápete! Ja si nespomínam na *nič*. Nielen na nehodu! Ale ani na svoj život pred ňou. Ja naozaj neviem, kto vlastne som!“ hlesla som bezmocne a oprela som sa o vankúš.

Muži sa na seba prekvapene pozreli. V zlomku sekundy stáli pri mne a detailnejšie zopakovali všetky vyšetrenia. Počas nich mi kládli otázky týkajúce sa mojej identity. Ani na jednu som nepoznala odpoveď.

„Tá amnézia... čo to je? Ako dlho to bude trvať?“ obrátila som sa na nich so zúfalou prosbou o pomoc.

Začali mi vysvetľovať moju diagnózu: „Amnézia, čiže strata pamäti, je patologická porucha charakterizovaná čiastočnou alebo úplnou stratou spomienok, pričom ostatné mentálne funkcie sú viac-menej v poriadku. Nikto vám nemôže povedať, koľko to potrvá. Toto obdobie trvá od niekoľkých hodín až po niekoľko mesiacov či rokov. Ale vaše zranenia nie sú takej povahy, že by vás strata pamäti mala trápiť nejakú dlhú dobu. Dostanete lieky na podporu prekrvenia mozgu a verím, že po určitej dobe sa len spoločne zasmejeme nad tým, ako ste zabudli na to, že ste autorka bestselleru.“ Hoci to mysleli dobre, bola to len slabá útecha.

Namáhalo som mozgové závity, len aby sa mi podarilo spomenúť si na svoju minulosť. Hanbila som sa pýtať cudzích ľudí na svoj život. Bolo mi to neprijemné a hlavne trápne. Nevedela som o sebe nič viac ako to, že som údajne spisovateľka...

„Mohol by mi niekto priniesť zrkadlo, prosím?“ požiadala som skromne. Potrebovala som vidieť tvár ženy, v ktorej tele sa nachádzala moja uväznená duša a ktorú som momentálne nespoznávala.

Lekári so sestričkou opustili miestnosť. Sestra sa po chvíľke vrátila so svojou pudrenkou a v druhej ruke zvierala niekoľko obrázkových časopisov.

„Nech sa páci, pokojne si ich prečítajte, ale berte to s veľkou rezervou. Novinári sa dozvedeli o vašej nehode skôr, ako človek dokáže narátať do troch. Hyeny!“ zahromžila a náhlivo otvorila jeden z bulvárnych plátkov na strane, na ktorej písali o mojej nehode.

Známa spisovateľka sa pod vplyvom alkoholu pokúsila o samovraždu!

Od prekvapenia mi spadla sánka. Obrátila som sa na ženu po svojom boku: „Je to pravda? Bola som opitá? Chcela som sa zabiť?“

Nemohla som uveriť slovám, ktoré som si prečítala. Sestra pokrútila hlavou: „Podľa všetkých vyšetrení ste nemali v krvi ani kvapku alkoholu, ale...“ nadýchla sa a pokračovala, „... zvyšky nejakej narkotickej látky. Osobne neverím, že ste sa chceli zabiť! Tá látka mohla mať aj iný pôvod. Mohli to byť napríklad tabletky proti bolesti. Ste úspešná spisovateľka, ľudia vás milujú. Hoci ste v skutočnom živote trochu odmeraná a nikomu nedovoliť nahliadnuť do vášho súkromia, som

presvedčená, že tie veci v médiách sú len vymyslené fámy,“ vychrlila horúčkovo na moju obranu.

Siahla som po zrkadielku. Mala som strach. Ani neviem prečo. Váhala som. Napokon som sa odvážila pozrieť sa do zrkadielka, v ktorom sa však odrážal obraz neznámej ženy.

Siahla som si prstami na pery, potom na zašpicatený nos. Pod prvým okom som mala malú fialovú modrinu so škrabancom.

„Zelené oči,“ vyslovila som nahlas.

Sestrička využila možnosť na ďalší rozhovor: „Áno, zelené a... a blond vlasy. Tak ako hrdinka z vašej knihy. Po jej vydaní sa šepkalo, že Angelika, hlavná hrdinka, bola v skutočnosti autorka sama, čo ste, samozrejme, v médiách popierali. Neviem, aká je pravda, ale, prosím, neprestávajte písať. Dúfam, že sa vám pamäť čoskoro vráti a budete pokračovať vo svojich románoch!“ Sestrička od vzrušenia očervenela. Iste by rada vedela pravdu – rovnako ako ja.

„Ďakujem za milé slová, ale...“ odmlčala som sa. Nevedela som, čo povedať. Nespoznala som sa. Znova som sa pozrela do zrkadla.

V hlave sa mi rozozvučala melódia akejsi piesne práve v momente, keď som uzrela svoju, a predsa takú cudziu tvár. Bolo to len niekoľko tónov, ktoré pohládzali moju dušu a naplňali ju príjemným pocitom.

Moja prvá spomienka! zakričalo moje vnútro, ale nahlas som to nevyslovila.

„My sa už o vás dobre postaráme!“ sestrička sa dotkla môjho ramena v snahe dodať mi odvalu.

Bola už na odchode, keď som sa jej spýtala: „A ako sa vlastne volám?“

Otočila sa a zašepkala: „Každý vás pozná len pod pseudonymom, len málo ľuďom ste prezradili vaše skutočné meno. Ja ho tiež nepoznám. Je mi naozaj ľúto, neviem.“

„A ako ste sa vôbec dozvedeli, že práve ja som tá spisovateľka? Niektó vám to musel povedať.“

Sestrička sa na chvíľku odmlčala a premýšľala. „Tuším to bol váš snúbenec, všetko sme sa dozvedeli od neho. Už je na ceste do nemocnice. Informovali sme ho hneď, ako vás priviezla záchranka. Teda nie ja, ale pán lekár, pretože ja neviem po anglicky. Mali ste jeho číslo zapísané v peňaženke, ktorá bola, bohužiaľ, bez dokladov. Keďže nemáte na Slovensku pod pseudonymom platné poistenie, zaviazal sa uhradiť všetky nemocničné náklady. Ani on nám nechcel prezradiť vaše skutočné meno, vraj preto, aby vás chránil. Trval na tom, aby ostalo utajené, ako aj všetky detaily spojené s vašou osobou. Som si istá, že práve on vám dokáže zodpovedať všetky vaše otázky...“

Skôr ako stihla ešte niečo dodať, vyletela som na ňu: „Čo? Akého snúbenca? Ja mám snúbenca?“

Nestihla mi však odpovedať, lebo po ňu prišla ďalšia sestra. Náhlivo ju ťahala kvôli nejakému súrnemu prípadu.

„Prídem za vami po službe,“ zakričala za mnou.

V izbe som zostala celkom sama. Stále som si pohmkávala melódiu, ktorú som iste kedysi poznala. Bola som presvedčená, že pred nehodou zohrala v mojom živote kľúčovú rolu.

V myslí sa mi vynáralo množstvo otázok: Kto som? Čo som? Akú úlohu zohráva spomienka na pár sekundovú melódiu? Kde sa fláka môj snúbenec, ktorý vraj hovorí po anglicky?

Sledovala som svet za oknom. Husté mračná naznačovali príchod búrky. Pociťovala som úzkosť, ktorá z nevysvetliteľného dôvodu nahľadávala moju, od spomienok očistenú myseľ.

Čakala som na nový dielik do rozostavaného puzzle, ktorý by ma posunul ďalej.

Siahla som po jednom z časopisov. Musela som smutne konštatovať, že si nedokážem spomenúť ani len na to, aký je práve teraz rok.

Máj 2014

Ten dátum mi nič nehovoril. Pustila som sa teda do čítania článku, ktorého väčšinu tvorila fotografia modrého havarovaného vozidla.

Sláva stúpila známej spisovateľke do hlavy natoľko, že si včera podvečer pod vplyvom alkoholu sadla za volant a šialenou rýchlosťou sa preháňala po diaľnici smerom z Piešťan do Bratislavy. Podľa nemenovaných zdrojov chcela spáchať samovraždu, čo sa jej takmer aj podarilo, keď pred Bratislavou pri predbiehaní bočne vrazila do nič netušiaceho auta. Zatiaľ nie sú známe...

„Ahoj, drahá!“ zaznel v izbe nečakaný pozdrav. Bola som natoľko zahľbená do čítania toho bulváru, že som si ani nevšimla, že niekto stojí vo dverách.

Zodvihla som hlavu a zazrela som akéhosi muža. V jeho malých očiach sa odrážala zvedavosť. Hneď na prvý pohľad mi bolo jasné, že je cudzinec. Bol nápadne atletickej postavy a v ruke držal kyticu kvetov, ktorá prekrývala jeho hrudník. Usmieval sa. Po

niekoľkosekundovom zaváhaní ku mne pristúpil. „How are you, dear? Everything alright with you?“¹ prihovril sa mi.

Podľa oslovenia „drahá“ som predpokladala, že sa poznáme.

„Yes, I am fine, thank you.“² Od prevkapienia, že rozumiem a aj rozprávam po anglicky, som si dlaňou prikryla ústa.

Cudzinec tmavšej pleti sa približoval. Bol prevkapiený, rovnako ako ja. Sadol si na stoličku pri posteli.

„Priniesol som ti kvety, meri dulhan,“ vyslovoval pomaly, na každé slovíčko kládol extra dôraz. S vážnou tvárou sledoval moje reakcie. Muža som stále nespoznávala a v jeho spoločnosti som sa necítila veľmi príjemne.

„Ako, prosím? Aký meri? Aký dulhan? Čo to znamená?“ osopila som sa naňho. Rozumela som po anglicky, ale tieto slová mi nič nehovorili.

„Meri dulhan,“ zopakoval muž tie dve slovíčka, ktorým som nerozumela. „Tie slová neznamenajú nič iné ako *moja nevesta*,“ povedal celkom pokojne.

„Aha!“ hlesla som. Akosi som sa nechcela zmieriť s myšlienkou, že som s týmto mužom, ktorého som vôbec nespoznávala, zasnúbená.

„Rozprával som sa s lekárom. Povedal mi, že si stratila pamäť. Je to pravda? Nepamätáš si na mňa? Ani trošku?“ spýtal sa s nadvihnutým obočím.

So slzami v očiach som pokrútila hlavou. Muž sa nado mňa naklonil a objal ma. Urobil to skôr, ako som mu v tom dokázala zabrániť. Decentne som ho odtlačila a naznačila mu, že to stačí.

„Ako sa voláš?“ spýtala som sa ho chladne.

„Ty si naozaj nespomínaš na moje meno?“ zdalo sa, že neverí tomu, že sa mi vymazal z pamäti rovnako ako všetko ostatné.

„Ja si nepamätám ani svoje vlastné meno, tak ako si môžem pamätať to tvoje?“ odvetila som smutne.

„Volám sa Shah³. Poznáme sa už dlho. Mesiac si mojou snúbenicou.“

Pohľadom som si ho premeriavala. Mal úzke pery, bradu vsunutú hlboko v tvári a tmavohnedé kučery mal chaoticky rozlietane po celej hlave, akoby si chcel nechať dorásť dlhé vlasy.

„Čo máš s vlasmi?“ spýtala som sa ho trochu posmešne. Usmiala som sa. Môj úsmev ho prinútil zaškeriť sa. Rukou si prešiel cez kučeravé vrabčie hniezdo.

¹ „Ako sa máš, drahá? Si v poriadku?“

² „Áno, som, ďakujem.“

³ čítaj: Šach

„Nechal som si ich narásť, pre teba. Raz dávno si mi povedala, že sa ti páčia muži s dlhými vlasmi. Už niekoľko mesiacov ma pre ne prezývaš Einstein,“ vysvetľoval.

„Daj sa ostriať!“ rozkázala som mu so smiechom. Jeho kadere vyzerali naozaj hrozne. Shah sa rozosmial. Jeho chichotanie ma prinútilo zamyslieť sa.

Jeho smiech znel neprijemne a neprirodzene, tak ako jeho čudná aróma.

„Dúfam, že takto rýchlo nezmeniš svoje rozhodnutie vziať si ma za muža...“ povedal so slabnúcim smiechom. Mlčala som.

Nepáčili sa mi jeho tenulinké ruky. Mohla by som smelo vyhlásiť, že mi na ňom nezaimponovalo vôbec nič. Premýšľala som, prečo som si chcela vziať tohto muža. Aj keď som stratila pamäť, môj vkus sa predsa nemohol tak rapídne zhoršiť... ehm, zmeniť. *Možno má iné kvality ako výzor*, dúfala som tajne.

Ak sa poznáme tak dlho, istotne existuje dôvod, prečo som jeho snúbenicou. Verila som, že sa všetko časom vyjasní.

„Ako sa volám? Povedz mi niečo o mne, Shah!“ zmenila som tému.

Z vrecka si vytiahol drobné okuliare. Až teraz som si všimla, že jedným okom nápadne škúli. Vytiahol mobil, niečo v ňom hľadal, potom mi ho podal a prstom ukázal, ako mám posúvať obrázky. Na každej fotografii, ktorú som videla, sme boli my dvaja. Ja a... a on, ale...

Akýsi zvláštny pocit mi našepkával, že niečo nie je v poriadku. Od hnevu som sa rozplakala. Ako som mohla na všetko len tak zabudnúť?

„Voláš sa Alexandra Tylerová, ale každý ťa pozná iba pod pseudonymom. Máš dvadsaťosem rokov a narodila si sa v Piešťanoch. Napísala si úspešnú knihu, ktorá si získala mnoho čitateľov. Dokonca je jedna z najúspešnejších na Slovensku a v Česku. V blízkej budúcnosti vyjde v Londýne v anglickom jazyku,“ trpezlivo vysvetľoval.

Musela som sa ho spýtať, ako sme sa spoznali. Vlastne, táto otázka ma máta, odkedy som ho videla stáť vo dverách.

„Som tvoj hrdina z knihy.“

Shah chcel pokračovať, ale nedala som mu šancu a netaktne som mu skočila do reči.

„Aha!“ vyľula som zo seba. Nevedela som si totiž predstaviť, že by práve tento škulko bol mojím hrdinom. „Mohol by si mi doniesť jeden výtlačok? Chcela by som si to prečítať. Ja si totiž na tú knihu vôbec neviem spomenúť.“

Vtom nás prerušila sestrička, ktorá mi priniesla lieky.

„Môžem si ešte ponechať vaše zrkadielko? Dávam naň dobrý pozor,“ poprosila som ju.

„Samozrejme. Ale váš snúbenec, bohužiaľ, už musí odísť, je už totiž po návštevných hodinách...“ šepala mi nenápadne do ucha, aby ju Shah nepočul.

Neuvedomovala si, že jej slovenčine nemôže rozumieť. Povedala som mu, že je čas, aby odišiel. Predtým som sa ho však opýtala, či mám tiež mobil.

„Samozrejme, meri dulhan, že si mala telefón, ale ten sa musel niekde pri nehode stratiť. Možno vypadol z auta alebo niekto využil situáciu a ukradol ti ho. Zajtra ti kúpim nový. Prinesiem ti všetko, čo budeš potrebovať,“ sladko odpovedal muž, ktorý ma označoval za svoju nevestu.

„Kde sú moji rodičia? Rodina a priatelia? Mám vôbec rodinu alebo... priateľov?“ zvedavo som sa spýtala.

„S rodičmi si sa rozlúčila pred dvoma dňami. Odišli na dovolenku do Egypta, ktorú si im darovala na tridsiate výročie sobáša. Tvoj otec má slabé srdce, nepovedal som im o tvojej nehode, aby sa zbytočne netrápili. O pár dní budeš v poriadku a sama im môžeš zatelefonovať a informovať ich o tom, čo sa stalo. Možno sa ti dovtedy vráti pamäť, drahá.“

Jeho nápad sa mi zdal rozumný. Odrazu sa vo dverách objavila sestrička v civilnom odeve, nervózne prestupovala, pretože Shah mal byť už dávno vonku, ale netrúfala si niečo povedať.

Pochopila som jej gesto a poslala som svojho snúbenca preč.

„Slečna, nebojte sa, ja ho bezpečne vyvediem von. Zajtra sa uvidíme. Prajem vám dobrú noc,“ prehodila.

Zo slušnosti som jej zakývala na rozlúčku. Len čo som zostala sama, akosi mi odľahlo. Vytiahla som sestričkinu pudrenku.

V prítmí som si prehliadala tvár, pohmkávajúc si melódiu piesne z mojej zmiznutej minulosti.

2. kapitola

V noci sa mi neprisnil žiadny sen, ktorý by mi naznačil niečo z mojej zabudnutej minulosti. Sem-tam som sa ponorila do ľahkého spánku, ale zakaždým, keď som sa zobudila, som si vedela spomenúť iba na priebeh predchádzajúceho popoludnia.

Vonku sa už dávno brieždilo.

Zatvárala som oči. Znova a znova som sa snažila spomenúť si na SVOJ život. V hlave som mala len čierne prázdno. Cítila som sa ako v béčkovom horore, v ktorom mi úplne vymyli mozog.

Ako veľmi som túžila dozvedieť sa o sebe viac. Rada by som poznala aj dôvod, prečo som sa, podľa médií, vybrala šialenou rýchlosťou po diaľnici. Kam som mala namierené? Muselo to byť niečo naozaj dôležité, keď som pre to tak nezodpovedne riskovala svoj život i životy druhých ľudí. A čo tie narkotiká, súvisia s tým nejakým?

V hlave mi víťalo toľko pochybností. Čo sa presne v ten deň odohrávalo a prečo?

„Dobré ráno, vy ste už hore?“ pozdravil ma už známy lekár. „Ešte stále nič? Nespomínate si?“

Podišiel ku mne a sústredene odpojil pozorovací prístroj.

„Nie!“ razantne som pokrútila hlavou.

Chvíľku premýšľal, prechádzajúc sa po miestnosti. Po chvíľke mlčania sa konečne vyjadril: „Po zdravotnej stránke ste úplne v poriadku. Boli ste u nás na pozorovaní dostatočne dlho. Všetky životné funkcie sú v norme. Dokonca viac než len v norme. Popravde, ste zdravá ako rybička! Museli ste mať pekelné šťastie. Podľa môjho názoru by vás mal váš snúbenec alebo rodina vziať domov, do známeho prostredia, kde na vás budú vplývať podnety, ktoré dôverne poznáte z minulosti a ktoré by vám pomohli rozpačovať sa.“

Lekárov nápad sa mi pozdával, pripadal mi logický.

Prikývla som s nádejou, že sa týmto spôsobom všetko dostane do starých kolají.

„O hodinu mám striedačku s druhou zmenou, pri vizite navrhujem, aby vás prepustili do starostlivosti vášho snúbenca. Nemá zmysel držať vás tu dlhšie.“

Lekárovi slová na mňa pôsobili oslobodzujúco, avšak vôbec som netúžila po tom, aby som sa zotavovala v spoločnosti muža, ktorého nepoznám. Nič na tom nezmenilo ani to, že bol môj údajný snúbenec.

V jeho prítomnosti som sa necítila ako šťastne zaľúbená žena. A tak by som sa predsa mala cítiť s mužom, ktorého si chcem vziať.

Neostávalo mi však veľa možností. Moji rodičia boli na dovolenke, musela som sa teda zveriť do Shahových rúk. Mrzelo ma, že ma do nemocnice nikto okrem neho neprišiel navštíviť.

Čo ak nemám žiadnych priateľov? Sestra mi včera spomenula, že som v skutočnom živote odmeraná. Čo ak mi naozaj sláva stúpila do hlavy natoľko, že som sa zmenila na namyslenú fíflenu, ktorú v súkromnom živote nikto nemá rád?

Konečne som sa mohla zbaviť nemocničného úboru i nadrozmerného obväzu na hlave. Okrem niekoľkokocentimetrovej zašitej rany mi nič nebolo.

Shah prišiel tesne po vizite. Čakal vonku v prítomnosti môjho lekára, kým sa prezlečiem.

„Kúpil si mi mobil, Shah?“ znela moja prvá otázka.

„Pôjdeme ho kúpiť teraz, večer už boli obchody zatvorené a ráno ešte neotvorené,“ odpovedal s božským pokojom.

Lekár mi zatiaľ vložil do rúk priesvitné vrečko s osobnými vecami, ktoré som vraj mala pri sebe, keď ma priviezli. Všetko som si detailne prezerala.

„Vieš, čo nechápem, Shah?“ vážne som sa naňho obrátila. „Ako je možné, že mi zlodej ukradol mobil a peňaženky s vyše päťsto eurami sa ani nedotkol?“

Neviem, či som ho svojou otázkou dostala do pomykova, ale najprv si musel odkašľať, aby odpovedal: „Nepovedal som, že ti mobil niekto ukradol, drahá. Myšlienka o odcudzení bola iba jednou z možností. Nehodu si mala popoludní, mobil mohol vypadnúť počas vyslobodzovania tvojho tela z vraku auta. Ale nerob si starosti, dostaneš nový. Hneď ako otvoria obchody.“

Každá Shahova odpoveď bola na jedno kopyto. Uspokojivá, ale vždy mi pripadala naštudovaná a suchá.

„A ty si naozaj môj snúbenec?“ Opýtala som sa ho bez rozmýšľania. Nemohla som tomu uveriť. Na môj vkus sa mi zdal akýsi nezáživný. Otázkou som nezarazila len Shaha, ale aj lekára, ktorý sa snažil trápnu situáciu zachrániť a rýchlo zmenil tému.

„Skôr ako nás opustíte, rád by som vás poprosil o autogram pre manželku a aj pre Zuzku, sestričku zo včerajška,“ povedal a s úsmevom mi otrčil dve knižky, ktorých autorkou som mala byť ja.

Trochu pyšne som sa podpísala na druhú stranu každej knihy. Perom som si akosi podvedome zafarbila bruško ukazováka pravej ruky a cez podpis som vtisla jeho odtlačok.

„Od srdca! Môj osobný podpis. To mi teraz len tak napadlo,“ komentovala som svoj zvláštny prídavok k autogramu, keď na mňa lekár zarazene pozerál.

Usmiala som sa naňho, hrdo mu podávajúc knihy.

„No vidíte, že ste všetko nezabudli! Vaše odtlačkové podpisy sa stali medzicasom legendárnymi. Ďakujem veľmi pekne. Tu máte prepúšťiaciu správu a recept na lieky na podporenie prekrvenia mozgu. Nezabudnite sa prísť ukázať, aby sme vedeli, ako je na tom vaša pamäť,“ dokončil a priateľsky sa so mnou rozlúčil.

Potešila som sa svojmu drobnému krôčiku pri navracaní pamäti. Možno si za niekoľko dní spomeniem úplne na všetko.

Naradostená, že som znovuobjavila svoj špeciálny „odtlačkopodpis“, som v spoločnosti svojho snúbenca opustila nemocnicu.

„V akom meste sa nachádzame, Shah?“ spýtala som sa, keď sme vyšli z nemocnice. „A čo sa stalo s mojím havarovaným autom? Ako sa to stalo? Bola som skutočne na vine ja?“ V rýchlom slede som ho bombardovala otázkami.

Trvalo mu dlho, kým mi odpovedal. Vyzeralo to, akoby nad každou jednou odpoveďou musel premýšľať. Namiesto odpovede som sa však dočkala len prísneho: „Poď, ideme týmto smerom!“

Navigoval ma k podivnému chodníku vedúcemu tesne popri stenách nemocnice.

„Shah, prečo nejdeme po normálnom chodníku? Prečo sa pechोरíme cez kriky potajomky ako zlodeji?“ pýtala som sa. Nedávalo mi to žiadny zmysel.

Po niekoľkých metroch odhrnul vetvičky odkvitajúceho zlatého dažďa a ukázal na skupinku ľudí.

„Vidíš ich? Tamto za rohom. To sú novinári. Dozvedeli sa, že si tu hospitalizovaná. Môžeš hádať, na koho tam striehnu, koho by najradšej rozniesli na tlačiarenských strojoch. Nedovolím, aby ďalej špinili meno mojej budúcej manželky hlúpymi článkami!“ vzrušene vysvetľoval.

Musela som uznať, že má pravdu. Bola som mu vďačná, že ma ochránil pred zbytočnými nepríjemnosťami. Preto som sa veľmi nevzpierala, keď ma chytil za ruku a rýchlo ma vyviedol z areálu nemocnice skôr, ako nás nejakí paparaci stihnú odhaliť. Hoci sa skupinka novinárov podľa mňa na novinárov vôbec nepodobala, poslúchla som. Tí ľudia mi skôr pripomínali skupinku fajčiach kolegov.

„Sme v Bratislave, meri dulhan. O tvojom aute nemám dobré správy,“ vyriekol Shah po tom, ako sme sa posadili do jeho auta.

„No tak, hovor, pokračuj, prosím!“ nervózne som ho pobádala.

„Na tvojom aute sa toho už veľa zachrániť nedá. Najlepšie by bolo, keby si ho dala zošrotovať alebo predala na náhradné diely. Daj na

moju radu. Zbav sa ho a ja ti kúpim nové, lepšie a hlavne bezpečnejšie,“ sľuboval Shah. Keď naštartoval, pohol sa smerom k hlavnej ceste.

Uvažovala som, ako naložiť s rozbitým autom.

„Zbav sa ho, Shah. Ja tomu autu už nemôžem veriť,“ povedala som zamyslene. Moja odpoveď ho potešila, lebo sa huncútsky pousmial. Razom zmenil tému a priateľsky zapriadol: „Drahá, prečo sa ma nespýtaš na nejaké podrobnosti o tom, kto som? Nechceš o mne vedieť viac? Som predsa tvoj snúbenec a stále si o mňa neprejavila záujem,“ opatrne načal nový rozhovor.

Mal pravdu. Ale, popravde, vôbec ma nezaujímal. Nevedela som si vysvetliť, prečo som voči nemu zostávala taká chladná. Fyzicky ma vôbec nepriťahoval a po duševnej stránke som ho musela lepšie spoznať, aby som ho smela súdiť. Chcela som to nejako uhrať, aby som mu neublížila.

„Musíš mi to prepáčiť, Shah, ale iste pochopíš, že toho bolo na mňa za posledné hodiny priveľa. Prešiel predsa iba deň, odkedy som znova pri vedomí. Samozrejme, že chcem o tebe vedieť viac. Myslím si, že teraz by bola vhodná chvíľa, aby si mi porozprával niečo zo svojho života.“

Moje slová a hraný záujem mu očividne zaimponovali a začal hovoriť: „Spoznali sme sa v Piešťanoch, v tvojom rodnom meste. Náhodne sme do seba vrazili. Hneď sme si padli do oka. Pochádzam z Pakistanu, ale vyrastal som v Anglicku. Moja firma sa venuje distribúcii liekov a lekárskeho zariadení po celom svete. Som, ehm, ako by som to správne nazval... jednoducho pochádzam z dobrej a zámožnej rodiny. O svoje živobytie si nemusím robiť žiadne starosti.“

Chválil sa svojím postavením. Po jeho slovách mi napadla strašná myšlienka, po ktorej ma až zamrazilo. Čo ak som s ním len pre peniaze? Čo ak som nejaká úbohá zlatokopka? Inak si neviem predstaviť, že by som si ho dobrovoľne pustila k telu.

„Pokračuj, Shah,“ vyzývala som ho, aby som zamaskovala svoje hrozné pocity.

S chuťou pokračoval: „Bláznivo sme sa do seba zamilovali, pred mesiacom som ťa požiadal o ruku a ty si súhlasila. Na moju počesť si napísala knihu, s ktorou som ti pomáhal.“

Shah rečnil o svojich úspechoch a sľuboch, o svadbe a deťoch. Niečo mi však v jeho rozprávaní nesedelo. Musela som prerušiť sled jeho naštudovaných odpovedí.

„Ale, ale, vážený pán Shah! Hovoríš, že som súhlasila vziať si ťa? Odkedy som otvorila oči, všetci sa mi snažia nahovoriť, že som tvojou snúbenicou. A kde je potom môj snubný prsteň? Ha?“ doberala som si ho a rukou,

kde by mal byť navlečený, som šermovala pred jeho tvárou. Musela som sa zasmiať, keď som videla, ako sa zatváril. Očervenel ako paradajka.

„Tvoj prsteň je u zlatníka. Neodhadol som správny rozmer, musel som ho dať zmenšiť. Keďže som ho zadovážil v Londýne, tam som ho nechal aj upraviť. Plánovali sme ho spoločne vyzdvihnúť, keď prices-tujeme na krst anglickej verzie tvojej knihy, meri dulhan. Už o dva dni máme rezervovaný let do Anglicka.“

Touto novinkou ma zaskočil. Zdalo sa mi, že bol vždy o krok pre-do mnou. Jeho vysvetlenie ma uspokojilo len spolovice. V kútiku duše som dúfala, že žiadny prsteň nemá. Verila som, že si to celé len vymys-lel. Nemala som chuť vydávať sa, a už vôbec nie zaňho.

„Počúvaj, Shah, keď sme teda zasnúbení, ako hovoríš, máme už dohodnutý aj termín svadby? Alebo sme sa o tom ešte nerozprávali?“

Môj záujem ohľadom uzavretia manželstva ho zjavne potešil. Ale v skutočnosti som sa obávala jeho odpovede. Momentálne som sa rozhodne nechcela vydávať.

Odbočili sme na parkovisko akéhosi luxusného hotela. Zapar-koval a klasicky sucho, bez akejkoľvek iskry v hlase, mi odpovedal: „Chceli sme sa vziať hneď po krste tvojej knihy. Plánovali sme najprv malú úradnú svadbu a neskôr sme chceli vystrojiť veľkú oslavu. Tak ako sa patrí!“ Na výraze jeho tváre som videla, ako sa koncentroval na každé slovíčko, ktoré vypustil z úst.

Ale prečo? Mal to tak vo zvyku vždy alebo za tým bolo niečo iné, významnejšie?

„Kde sme? Tu bývam? Nie je to náhodou hotel?“ začudovane som sa rozhliadala po okolí, keď sme vystúpili z auta.

„Nie, drahá, ty tu nebývaš, to ja. Idem si vziať veci a potom spoloč-ne pôjdeme do tvojho bytu.“

Chytil ma za ruku a viedol ma ku vchodu do luxusnej budovy.

„Ako je možné, že nebývaš so mnou, keď sme snúbenci?“ spýtala som sa skôr, ako sme spoločne vošli do vstupnej haly hotela.

„Bývam v Londýne, už som ti to spomínal. Striedali sme sa. Raz som ja priletel za tebou, potom si ty prišla navštíviť mňa. Keď som prices-toval ja, býval som, samozrejme, s tebou v tvojom byte. Keď som sa dozvedel o tvojej nehode, okamžite som sadol do prvého lietadla a náhlil sa za tebou. V tomto hoteli som sa ubytoval len preto, aby som to mal za tebou do nemocnice blízko. Sama si videla, cesta z nemocni-ce trvala sotva desať minút,“ odvetil mi.

Porazí ma! Tento muž mal na všetko odpoveď. Musela som sa uspokojiť s jeho vysvetlením.